

Arrest

nr. 81 499 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VINCK, loco advocaat J. GEBRUERS, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 januari 2009, verklaart er zich op 7 december 2009 een tweede maal vluchteling.

1.2. Op 7 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 8 februari 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaan en afkomstig van Taloqan in de provincie Takhar. Op 7 januari 2009 vroeg u bij de bevoegde Belgische instanties asiel aan. U verklaarde dat u vreesde

vermoord te worden in Afghanistan door uw schoonbroer M. T. F. B., een lokaal bekende drugssmokkelaar. Op 4 juni 2009 kwam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van de elementen uit uw dossier tot het besluit dat u niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde op 9 september 2009 een arrest in de zaak RvV 42966/IV waarbij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd. De Raad van State nam op 9 november 2009 in de zaak A.194.179/XIV-31.450 het besluit dat het beroep niet toelaatbaar is.

Op 7 december 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U verwijst hierbij naar de onveilige situatie in Takhar en u vindt dat u daarom in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Uw advocaat, Meester Gebruers, ondersteunt deze bewering met een ANSO-rapport, uitgave 33 van 1 tot 15 september 2009 en de algemene richtlijnen voor Afghanistan van het UNHCR uitgegeven in juli 2009. U legt ook een brief voor van het BCHV.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor. Uw advocaat heeft op 7 december 2011 nog een medisch attest overgemaakt.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 4 juni 2009 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Het CGVS merkte daarbij op dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat de vervolging door uw schoonbroer verband houdt met de criteria die in de Conventie van Genève worden opgesomd. Daar het om feiten van gemeenrecht gaat kan u niet als vluchteling worden erkend. Daarenboven werd ook de geloofwaardigheid van een aantal aspecten van uw asielmotieven in vraag gesteld. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 31 319 van 9 september 2009.

Wat betreft deze nieuwe asielaanvraag brengt u geen nieuwe elementen aan die in uw zaak zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Immers, u hiernaar gepeild geeft zelf aan niet over nieuwe elementen en/of documenten te beschikken (CGVS, pp. 3, 5).

De door u voorgelegde taskara, die u trouwens reeds in kader van uw eerste asielaanvraag voorlegde, zegt enkel iets over uw identiteit en uw afkomst, gegevens die door het CGVS niet betwist worden.

Wat betreft het door uw advocaat overgemaakte medische attest, dat op 8 december 2011 het CGVS heeft bereikt, dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op de inschatting van uw asielmotieven. Spijts de inhoud van het attest dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gedetailleerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Dit attest geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden. Bovendien mag verwezen worden naar de algemeenheid van dit attest, dat geen enkele vermelding maakt van de begindatum of frequentie van de behandeling. Noch zijn de contactgegevens van de behandelende arts meegedeeld of werd het attest ondertekend. Dit zijn elementen die bevreemdend zijn. Voorts wordt de psychologe uit het opvangcentrum, Sara Strauven, geciteerd. Aangezien dit een citaat is en geen volledige en ondertekende verklaring van Mevrouw Strauven zelf, kan er niet uit afgeleid worden dat dit de volledige diagnose was van Mevrouw Strauven. Dit attest werpt dan ook geen ander licht op uw asielmotieven, net zomin als de brief van het BCHV, opgemaakt op 9 november 2009.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie. Uw advocaat, Meester Gebruers, verwijst daarbij naar het ANSO-rapport van 1 tot 15 september 2009 en de algemene richtlijnen voor Afghanistan van het UNHCR uitgegeven in juli 2009 (CGVS, pp. 3, 7). Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Takhar, meer bepaald in het district Taloqan, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan,

Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat het ANSO ("Afghan NGO Safety Office") aangeeft dat de veiligheidssituatie in de provincie Takhar in 2011 is verbeterd en dat de provincie, wat het tweede kwartaal van 2011 betreft, als een provincie met een 'lage onveiligheid' wordt beschouwd.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Takhar een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Taloqan in de provincie Takhar, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Taloqan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Taloqan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsook op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er op dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit de provincie Takhar, meer bepaald uit het district Taloqan. In het kader van de tweede asielaanvraag heeft verzoeker nieuwe elementen aangebracht die er op duiden dat de veiligheidssituatie in het district Taloqan ernstig is verslechterd. Verzoeker citeert vervolgens uit (i) een rapport van UNHCR van juli 2009; (ii) de website afghanistan-kunduz-veiligheids.blogspot.com van 25 december 2011; (iii) een artikel van het BBC News van 8 juni 2011; (iv) een artikel van het NRC van 25 oktober 2010; (v) een artikel van het HBVL van 18 september 2011 met als titel "Hevige gevechten in Afghaanse provincie Takhar"; en (vi) een persartikel van Het Laatste nieuws van 25 december 2011. Verzoeker meent dat uit deze stukken blijkt dat de analyse van het CGVS niet langer actueel en correct is.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in haar verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van de verzoekende partij kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.4. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus toont verzoeker niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Taloqan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van over de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab" van 23 augustus 2010 en bijgewerkt tot 21 oktober 2011) blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat het ANSO ("Afghan NGO Safety Office") aangeeft dat de veiligheidssituatie in de provincie Takhar in 2011 is verbeterd en dat de provincie, wat het tweede kwartaal van 2011 betreft, als een provincie met een 'lage onveiligheid' wordt beschouwd.

Verzoeker citeert uit een aantal rapporten en krantenartikelen die achterhaald zijn (UNHCR-rapport van juli 2009 en NRC van 25 oktober 2010) dan wel enkel over de algemene situatie in de hele provincie Takhar berichten. Slechts één van de door verzoeker geciteerde artikelen betreft het district Taloqan waarvan verzoeker afkomstig beweert te zijn. In het citaat wordt melding gemaakt van een zelfmoordaanslag die gericht was tegen een begrafenisstoet van een stamoudste. Uit geen enkele van de door verzoeker aangehaalde bronnen kan worden afgeleid dat het geweld in de provincie Takhar in het algemeen en het district Taloqan in het bijzonder, aanhoudend en willekeurig is waardoor er sprake zou zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De door verzoeker bijgebrachte informatie doet aldus geen afbreuk aan de uitgebreide analyse van de veiligheidssituatie van de commissaris-generaal die gegrond is op een hoeveelheid van bronnen en die bijgewerkt werd tot 21 oktober 2011 zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER